

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 1303/2015
10.09.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у правној ствари предлагача Г.В. из Н., чији је пуномоћник А.М., адвокат из Н., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Неготину Р4 п 12/15 од 17.07.2015. године, у седници одржаној 10.09.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Вишег суда у Неготину Р4 п 12/15 од 17.07.2015. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Неготину Р4 п 12/15 од 17.07.2015. године, ставом првим изреке, Виши суд у Неготину се огласио стварно ненадлежним за поступање по захтеву предлагача за заштиту права на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Неготину П 452/11. Ставом другим изреке, одређено је да се по правноснажности решења предмет уступи Апелационом суду у Нишу, као стварно и месно надлежном суду.

Против наведеног решења предлагач је благовремено изјавио жалбу, побијајући га због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о жалби предлагача на основу члана 86 став 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/08 ... 101/13), Врховни касациони суд је испитао побијано решење применом члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14), на основу члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, а који се примењује на основу члана 8в Закона о уређењу судова, па је нашао да је жалба предлагача неоснована.

У поступку доношења ожалбеног решења није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које се у поступку по жалби пази по службеној дужности, а нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 12. ЗПП, на коју се жалбом

посебно указује, јер је изрека побијаног решења јасна и разумљива, а побијано решење нема недостатака због којих се не може испитати.

Према стању у списима предлагач је Вишем суду у Неготину поднео 16.07.2015. године, захтев за заштиту права на суђење у разумном року у поступку који се води пред Основним судом у Неготину П 452/11. Одлучујући о захтеву предлагача, Виши суд у Неготину је прибавио списе и утврдио да је предлагач, као тужилац, поднео 11.05.2011. године Основном суда у Неготину тужбу против тужених И.Б. из Н. И Т.К. АД за осигурање из Б., ради накнаде материјалне и нематеријалне штете од укупно 1.110.000,00 динара.

Имајући у виду наведено, Виши суд у Неготину се огласио стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари, применом члана 17. став 1. и 20. став 1. Закона о парничном поступку, а у вези члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку и члана 8в Закона о уређењу судова, као и члана 6. став 1. тачка 3. Закона о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштава, с обзиром да се не ради о спору мале вредности, јер је вредност предмета спора 1.110.000,00 динара, што не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, због чега је за одлучивање о поднетом захтеву предлагача надлежан Апелациони суд у Нишу, као непосредно виши суд.

Врховни касациони суд налази да се правилно Виши суд у Неготину огласио стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари, јер се захтев за заштиту права на суђење у разумном року односи на парнични поступак који се води пред Основним суду у Неготину П 452/11. Ово са разлога што је Апелациони суд у Нишу надлежан да одлучује о основаности захтева предлагача, применом члана 8а став 1. и члана 15. став 2. у вези члана 24. став 1. тачка 3. Закона о уређењу судова, с обзиром да се не ради о спору мале вредности, то је Апелациони суд у Нишу непосредно виши суд, због чега је правилно одлучено као у изреци побијаног решења.

Неосновано се жалбом предлагача указује да је о захтеву предлагача надлежан Виши суд у Неготину. Одредбом члана 8а Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 116/08 ... 101/13), прописано је да странка у судском поступку која сматра да јој је повређено право на суђење у разумном року, може непосредно вишем суду поднети захтев за заштиту права на суђење у разумном року. Чланом 15. став 2. истог Закона, прописано је да је апелациони суд непосредно виши суд за виши суд и основни суд, док је ставом 3. истог члана одређено да је виши суд непосредно виши суд за основни суд када је то одређено овим законом, као и за питања унутрашњег уређења судова и примене Закона о судијама. Одредбом члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова, прописано је да виши суд одлучује о жалбама на одлуке основних судова и то на решење у грађанско-правним споровима, а на пресуде основних судова у споровима мале вредности и у ванпарничним поступцима. Одредбом члана 24. став 1. тачка 3. истог Закона, прописано је да апелациони суд одлучује о жалбама на пресуде основних судова у грађанско-правним споровима, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд.

Сагласно цитираним законским одредбама, када се захтев за заштиту права на суђење у разумном року односи на поступање основног суда, у ком поступку о изјављеном правном леку одлучује апелациони суд, то је по оцени овога суда за одлучивање о захтеву надлежан апелациони суд, као непосредно виши суд, како је то правилно закључио и првостепени суд, због чега је побијано решење као правилно и законито потврђено.

На основу изнетог, у смислу одредбе члана 401. тачка 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.**